

[Poul Møller.]

denne deling efter hans mening kun kunne være en omgåelse, og at dette, at man opstiller den fiktion, at man deler samlingen i 2 dele med hver sin bestyrelse, ikke kunne medføre, at der ikke var tale om nogen tvangsmæssig afståelse.

Den højtærede justitsminister var også inde på en række subsidiære betragtninger af interesse, synes jeg. Den højtærede justitsminister var inde dels på spørgsmålet om almenvellet, hvor jeg i og for sig er tilbøjelig til at give den højtærede justitsminister ret, selv om man vel må sige, at det er at fortolke almenvellet så langt, som man overhovedet kan, at det skal kræve, at en dansk institution afstår sin ejendom til en udenlandsk, en fremmed institution, at Københavns universitet skal aflevere til Reykjavik universitet. Og skulle det være det danske almenvel, der krævede det — hvis ordet i grundloven skal have en selvstændig mening, som domstolene overhovedet kan vurdere — så er vi vel her inde på et område, hvor vi nærmer os grænsen for, hvad almenvellet kan bære, når det skal være i overensstemmelse med grundloven.

Videre sagde den højtærede justitsminister, at han ikke mente, der overhovedet kunne gives erstatning; men hvis man subsidiært gik ind på, at der var tale om ekspropriation, så kunne det i hvert fald ikke give anledning til erstatning, og loven var grundlovmæssig, fordi den var i overensstemmelse med almenvellet; det er folketinget, der afgør almenvellet, og der er ikke nogen erstatningsmulighed over for det, der her foreligger. Det tror jeg nu er forkert, og jeg tror bestemt, der kan være tale om en erstatningsmulighed, men vi almindelige, menige medlemmer, for slet ikke at tale om vi menige jurister, kan blive lidt øre i hovedet, når vi skal sammenligne forskellige justitsministres udtalelser om denne sag på dette subsidiære område. I Folketingstidende for 1960-61 sp. 3302 udtalte den højtærede daværende justitsminister, nemlig den nuværende højtærede indenrigsminister:

„Jeg mener ikke, der kan være tale om ekspropriation;“
 Det var altså det principale standpunkt, men så siger han:

„men jeg har fundet det nødvendigt at gøre disse bemærkninger, for hvis der var tale om ekspropriation, var det af den højtærede undervisningsminister fremsatte lovforslag grundlovsstridigt, da det intet indeholder om erstatning. Derfor mener jeg, det er nødvendigt at fremhæve disse synspunkter.“

Den daværende justitsminister mente altså, at erstatningsbestemmelserne måtte ind i denne lovgivning. Hvis man skulle acceptere, at det var en ekspropriation, så måtte der erstatningsbestemmelser ind. Derfor kan den højtærede justitsministers subsidiære synspunkt — at hvis det er ekspropriation, kan forslaget ikke give anledning til erstatning — i hvert fald ikke få os til at forstå, hvem af de højtærede justitsministre, den tidligere eller den nuværende, der har ret. Den ene siger A, og den anden siger B. Nu ved jeg godt, at det er den nuværende højtærede justitsminister, vi skal holde os til, men da det er de samme embedsmænd, der rådede også den forhenværende justitsminister, kan jeg ikke følge med længere.

Derfor tror jeg, det er klogest, at vi vedtager det af mig fremsatte dagsordensforslag, sådan at vi kan få en forhandling også om de juridiske aspekter i denne sag.

ib Thyregod: Det ærede medlem hr. Per Møller har redegjort for en del af venstres gruppes standpunkt til spørgsmålet om det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Poul Møller har fremsat. Der foreligger nu yderligere et dagsordensforslag af det ærede medlem hr. Dupont m. fl. Jeg vil gerne i den anledning for det mindretal i udvalget, de 2 udvalgsmedlemmer, som jeg repræsenterer, gå ind for det af det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte dagsordensforslag. Dette stemmer jo med den mindretalsudtalelse, som vi har fremsat i betænkningen, hvor vi netop beklager, at der ikke har været mulighed for forhandling, og hvor vi erklærer os enige i, at tinget opfordrer det nedsatte udvalg til at gennemføre sådanne forhandlinger. Hermed tænker jeg bl. a. på forhandlinger med Den arnamagnæanske Kommission, som vi hidtil kun har haft et enkelt møde med. Hvis skyld det er, at kommissionen først har henvendt sig på dette tidspunkt, synes jeg ikke er afgørende i forhold til det langt mere afgørende, at der